

ת"פ (באר שבע) 1666-08-22 - מדינת ישראל נ' יניב שמואל

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 1666-08-22 מדינת ישראל נ' שמואל

לפני כבוד השופט אריה דורני-דורון

בעניין: המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד מתן פחימה

נגד

הנאשם
יניב שמואל
ע"י ב"כ עוה"ד בת אל יואל חיים

גזר דין

אקדמות מילין:

"בצלמו בצלם דמות תבניתו- סטירה היא השפלה, היא פגיעה עמוקה בתדמיתו של אדם לעיני כל ובעיני עצמו, השולח ידו באלימות לפניו של אדם מסתכן בגמול עונשי מידה הארוכה של החברה, החוק ובית המשפט - כי אלו פניה. 'מי התחיל ומי נדם, לא היו הדברים מעולם', תחילת אלימות כעס, מלים, דחיפה, סטירה, פגיעה, פציעה ולא תרחק שפיכות הדם."

כתב האישום :

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. במועד הרלוונטי לעובדות כתב האישום, התגוררו הנאשם, ומר *** (להלן: "**המתלונן**") במושב פעמי תש"ז (להלן: "**המושב**").
3. כשנתיים קודם לכן, הגיש המתלונן תביעה אזרחית כנגד אשתו של הנאשם .
4. בתאריך 11.7.21 בסמוך לשעה 12:00, בכניסה למושב, התנהל וויכוח בין הנאשם למתלונן, במהלכו, תקף הנאשם את המתלונן, שלא כדין, וללא הסכמתו, בכך שהכה אותו במכות סטירה,

פעמיים.

5. כתוצאה מהתקיפה, נגרמה למתלונן, חבלה של ממש, בדמות נפוחות ניכרת בגומה משמאל.

ראיות לעונש:

6. **המאשימה הגישה:** צילום חבלות נפגע העבירה (1/ת)

7. **ההגנה הגישה:** פסיקה (1/נ)

תמצית תסקיר שירות המבחן:

8. **מתסקיר שירות המבחן אשר הוגש ביום 15.12.24**, עולה כי :

a. הנאשם בן 37, נשוי ואב לילד כבן 7 חודשים, מתגורר עם משפחתו, במושב קלחים ובעל עסק לגידול וייצוא פירות הדר, נעדר עבר פלילי, שירת שירות צבאי מלא, כעובד רס"ר.

b. במהלך שירותו הצבאי, היה מעורב בתאונה, הוכר על ידי משרד הביטחון כבעל נכות פיזית בגובה של 10%, וכבעל נכות נפשית עקב פוסט טראומה, בשיעור 12%, מאז שירותו הצבאי, החל בשיחות עם פסיכיאטר אחת לחודשיים, הומלץ לו על נטילת טיפול תרופתי, אך לא נוטל אותו באופן קבוע, מעיון בדוחות פסיכיאטר, שהציג, מתאריכים 24.11.22 - 18.9.24 עולה כי לאחרונה, חלה החמרה במצבו של הנאשם שמתבטאת בדריכות מוגברת, קוצר רוח, קשיים בשינה, ותפקוד ירוד.

c. בהתייחס לעבירה מושא התיק הנוכחי, הנאשם הודה במעשיו, קיבל על עצמו אחריות, ציין כי פעל מתוך הגנה עצמית, שכן המתלונן הוא זה אשר תקף אותו מלכתחילה, בדיעבד, הבין כי טעה במעשיו, שירות המבחן התרשם כי, הנאשם איננו אדם עובר חוק, המתאפיין בדפוסים עבריינים מושרשים, וכי מדובר באירוע יחיד בחייו של אדם נורמטיבי שומר חוק, ששילובו של הנאשם בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן אינה המענה המתאים עבורו.

d. לאור האמור, שיתוף הפעולה של הנאשם, אשר מנהל אורח חיים נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, ממליץ שירות המבחן על ענישה שיקומית טיפולית, בדמות של צו של"צ בהיקף של 140 שעות וצו מבחן למשך שנה.

e. בנוגע לבחינת ביטול הרשעתו של הנאשם, אף כי אין בהרשעה זו להוות פגיעה אפשרית בעבודתו, ממליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו, היות והרשעתו בדיון

יכולה להוות עבור הנאשם פגיעה בתדמיתו האישית ולהשפיע על המשך חייו.

9. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 14.1.25, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

תמצית טיעוני הצדדים:

תמצית טענות המאשימה:

10. הערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם, בטחונו ושלומו של המתלונן, אך לא פחות מכך גם פגיעה בכבודו.

11. המאשימה עתרה למתחםענישה, בין 8 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות עד 18 חודשים, והפנתה לפסיקה:

12. ברע"פ 2678/20 אסף רחמים נגד מדינת ישראל, הנאשם הורשע, בתקיפה חבלנית כלפי זקן, בנסיבות בהן היכה אישה בת 81 וכתוצאה מכך גרם לה לכחלון ולנזק באפה, כתב האישום תוקן לתקיפה חבלנית 380, על המערער נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל; בעפ"ג 2988-12-10 חיים קליימן נ' מדינת ישראל, הנאשם הורשע בתקיפת זקן, בכך שהשליך את אימו על הספה ומשך בשיער ראשה, גם במקרה זה, סעיף העבירה בה הורשע היה תקיפה חבלנית 380, למרות חבלות ברף חומרה נמוך, נגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל; בת.פ. 61839-08-20 מדינת ישראל נגד תמר אייזברג, הנאשם הורשע בתקיפה חבלנית כלפי זקן, בהן היכה את הקרבן אגרופ והפיל אותו וכן היכה אותו באמצעות שרפרף ומבחינת החבלה מצויה זו ברף חומרה נמוך, בימ"ש קבע רף מחמיר של 9-20 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 12 חודשים.

13. הנאשם, נעדר עבר פלילי, נטל אחריות על מעשיו במסגרת הסדר טיעון בו כתב האישום תוקן.

14. ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה, כי הנאשם נטל אחריות, אך טען שפעל מתוך הגנה עצמית ולדבריו המתלונן משך את ידו ופצע אותו במהלך האירוע.

15. אין לקבל את המלצת שירות המבחן לצו מבחן ושל"צ, שהינה ענישה חינוכית, במקרה זה, יש לתת משקל לאינטרס הציבורי, למניעת אלימות של סגירת חשבון ברחוב, בפסיקה, ניכרת החמרה, להגן על זקנים והקורבן הוא אדם זקן, גם אם הנאשם לא הורשע בתקיפת זקן יש להתייחס לפער הגילים והכוחות.

16. לסיום טיעוניה עתרה המאשימה למקם עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם, ולגזור עליו מאסר בפועל שניתן לבצעו בעבודות שירות, פיצוי משמעותי למתלונן, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

17. באשר לביטול הרשעה, טענה, כי לא הוכחה כל פגיעה כלשהי בפגיעה בחופש העיסוק של הנאשם וגם אם הייתה מוכחת פגיעה כזו, בנסיבות ביצוע העבירה, יש להחמיר ולהותיר את ההרשעה על כנה.

תמצית טענות ההגנה :

18. המתחם בעבירה הרלוונטית (סעיף 380) נע בין גישה מחמירה, הכוללת עונשים כמו מאסר על תנאי או עבודות שירות, לבין גישה שיקומית שאינה כוללת הרשעה ומסתפקת בצווי מבחן ושל"צ.

19. במקרה זה אין מקום להרשעה, בהתחשב בכך שמדובר באירוע חד-פעמי, החבלה הייתה קלה מאוד (נפיחות בלבד), כתב האישום תוקן מלכתחילה ל-380. בנוסף, השירות למבחן המליץ על אי הרשעה וצו מבחן, בהתבסס על נסיבותיו האישיות של הנאשם.

20. לעניין אי הרשעה הפנתה ההגנה לעפ"ג 66903-07-20 מחוזי ב"ש, שם נקבע בדעת רוב, בעבירה של 380 בית משפט השלום גזר עונש מע"ת, והוגש ערעור ביחס להרשעה, מדובר בתקיפה של 3 אנשים נגד מתלונן אחד, המערער הורשע בסעיף 380 ונדון על החלק שלו וערער, מחוזי ב"ש בדעת רוב קובע "כי כאשר העבירות אינן ברף החמור ביותר" גם דרישת ההוכחה לצורך הפגיעה בפרנסה או לצורך הוכחת פגיעה בשל הרשעה, גם אם מדובר בתרחיש תיאורטי או בפגיעה קונקרטי, הדבר יכול להספיק לביטול הרשעה.

21. ההגנה הפנתה לפסיקה בעבירות חמורות יותר לפי סעיף 380 לחוק העונשין, שבהן נגזרו עונשים של מאסר על תנאי ושל"צ בלבד, לפיה גם במקרים של נזק פיזי משמעותי יותר מהאירוע הנוכחי העונשים היו צופי פני עתיד:

בת.פ. 5253-05-20 בעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, באירוע חמור בתוצאותיו המתלונן ספג שברים, רקמות, נפילת שן תותבת. פסק הדין של בית המשפט המחוזי מאמץ את המלצת שירות המבחן לאי הרשעה, צו מבחן והיקף שעות של"צ. בת"פ 59093-10-20, בענין רחמים רהב, בימ"ש גזר מע"ת ושל"צ באירוע של אב שדוחף את הסב יחד עם התינוק על היד, על רקע סכסוכים בהסדרי ראייה וכשהסבא על הרצפה בועט בו בכל גופו, בין היתר בפנים, בשוק הירך מספר פעמים. בימ"ש גזר גישה שיקומית מע"ת ושל"צ. בת.פ. 60225-07-17, בעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, במקרה של מכות אגרוף, בראש וביד וחבלות נפוחות, אדמומיות

חתך וקילופים ועוד שורת חבלות באף אחד מן המקרים הללו, בימ"ש קבע מתחם, לא כפי שעתרה לו המאשימה, וגם כשסטה ממנו, סטה מאותם הנימוקים העומדים לפנינו היום.

הנאשם והמתלונן גרים באותו ישוב, האירוע היה בשנת 2021, מאז ועד היום חלפו כ-4 שנים, ללא היתקלות נוספת ביניהם. מדובר באירוע חד פעמי, הנאשם אינו עבריין, נעדר עבר פלילי או דפוסי אלימות, ושבנסיבות האירוע (כעס רגעי על רקע אישי) לא ניתן להחמיר יתר על המידה. לסיום עתרה ההגנה לקבל את המלצת שירות המבחן - אי הרשעה, צו מבחן ושל"צ.

הנאשם בדברו - ציטוט :

"לפני המקרה היינו חברים מאוד טובים וגם היום הנכדים שלו הם חברים שלי, מאז המקרה כאילו התרחקנו.....אין לי בעיה להתנצל.....בגלל שהיה משפט העדפתי לא לדבר אתו..... ביחס לעסק שלי, העסק הוא פרדסים של פרי הדר, ובית אריזה, לצערי הרבה מהתאילנדים עזבו, יש לנו מתנדבים שעוזרים לנו מאוד. אני אדם נורמטיבי, אני כל היום במשפחה, נולד לי ילד אחרי 7 שנים ..אני לא רוצה שתהיה לי הרשעה, אני עובד מול ספקים ועל כל מה שקרה אני מצטער".

דיון- שאלת הרשעה :

22. בסוגיית ההרשעה או ביטולה קבע בית-המשפט העליון בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97), כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

23. יישום המבחנים בדבר אי הרשעת הנאשם האמורים למקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להסתפק באי הרשעת הנאשם בדיון.

במסגרת עפ"ג (מחוזי ב"ש) 27326-12-21 יצחק קיזר נ' מדינת ישראל (נבו 09.03.2022) **יש לבחון חומרת העבירה ביחס לדרגת הוכחת הנזק הקונקרטי:**

"ניתן גם בעבירה שכזו להיעזר במקבילית כוחות: ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, כך יידרשו נימוקים אישיים משמעותיים ביותר ומטבע הדברים יקשה על ההגנה להוכיח כי הפגיעה הנובעת מההרשעה אינה מידתית. מנגד, על הקצה השני של המדרג, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, כי אז יקל יותר להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מידתית ופחות יידרש העושה להצביע על נזקים קונקרטיים ויכול וניתן יהיה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר [השוו: עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.12.2020); ע"פ (מרכז) 24457-03-15 גוטרמן ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2015)].

בעניין ע"פ 8528/12 אלירן צפורה נ' מדינת ישראל (נבו 03.03.2013) :

"על בית המשפט לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה **האם סוג העבירה וטיבה**, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, וכפי שנקבע בעניין ביטון, על בית המשפט להשתכנע "כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, **אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב**" ... עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד."

24. באשר לסוג העבירה ונסיבותיה, סבורני כי מדובר בעבירת אלימות. האינטרס הציבורי הוא לקיים ענישה מרתיעה לרבות צופה פני עתיד, דהיינו לא ניתן להשית מאסר מותנה כשמבוטלת הרשעה. מי ששלוח ידו לעבר פניו של אחר, נתן דרור לאלימות לתחושת בעלות וחוסר שליטה, ומי שעשה זאת בדרך של שתי סטירות קבע קביעה על גופו של אחר והשפילו, ומי שעשה כן כלפי אדם מבוגר שאינו בגיל משובת הנעורים, פגע לא רק בו אלא בחברה כולה הנבחנת ביחסה למבוגרים שבה גם אם אינם זקנים וגם אם לא הוזכר גילם, פניהם מעידות בם. גם אם ישולמו כספי פיצוי או יבצע אדם שעות לתועלת הציבור על השפלת כל אדם היכול להיות כל אחד, ההיגד והביטוי לפגיעה בערכים המוגנים, חייבים לבוא לידי ביטוי מרתיע ולא נקודתי מופרד מובחן ומנותק מהתופעה ומהמציאות. לא התוצאה הגופנית בלבד היא ערך אלא הבושה הערכית וההשפלה המחייבים היגד ערכי שבהרשעה. הכול ידעו כי סטירות לאדם בפניו היא עבירה. היא השפלה לעוברה.

25. באשר לדרישה בדבר הוכחה לפגיעה קונקרטית בנאשם, לא שוכנעתי כי ההרשעה עלולה להוות פגיעה אפשרית בעבודתו, נוכח העובדה, כי הנאשם בעל עסק עצמאי, לגידול וייצוא פרי הדר, ופגיעה בתדמיתו האישית מהרשעתו, אינה סיבה מספקת אשר תטה את הכף לביטול ההרשעה. החיכוך עם אנשים, המצבים השונים התלויים באחרים או בפגעי הטבע מולידים כעסים. התגובה בכל חיכוך טבעי בשדה, ובכלל, חייבת להיות מאופקת כי כסף או תרומת שעות ללא משמעות רשומה, אינם קונים ערכי חברה מוגנים. המבוגרים ובכלל אנשים שסטירה תרחף מעל ראשם ופניהם, יזדקנו ממורא בשר ודם. עוברי העבירה לא יראו מן הדין. הדין אסור לו למחוק גדריו בהרשעה, כלא הייתה סטירה זו פעמיים לפניו של מבוגר ברישומי פניה של החברה, ברישומי הפגיעה בנפש הנפגע.

26. תסקיר שירות המבחן הוגדר בפסיקה כ"המלצה" שעל בית המשפט לשקול. הוא אינו בא במקום שיקול דעתם הרחב יותר של המותבים, הוא לא יכול להיות "האורים והתומים" של קביעת הנורמות במדינה ובחברה. כוחו בהפניית זרקור להיבטים סוציאליים חלק מהיכרות עם הנאשם בהליך הפלילי בסופו עת אמור בית המשפט לגזור עונשו. לא בכדי לא נקבע כחובה מעל לגיל מסויים, מה שמותיר את שיקול הדעת העונשי בדרך המתחייבת בדין במסגרת תיקון 113 בהבניית שיקול הדעת

בענישה. התסקיר אינו חלק מקביעת "מתחם הענישה" אולם הוא נוקט בתוצאות עונשיות אותן מאמץ לא אחת ללא שעבר הוא את הבניית החובה של המחוקק. בית המשפט המבקש כלים והערכות נוכח טיעוני הצדדים לעונש, בענישה אינדוידואלית, נדרש זהירות שלא לראות בשירות המבחן את עמדת "המדינה" בקביעת הדין. נכון הוא שגורמי המקצוע הם עובדי מדינה, אך כאמור "משרד הרווחה" אינו "משרד המשפטים" או "התביעות במשרד לביטחון פנים" האחרונים מחויבים בהצגת המתחמים ושאר פרמטרים בהבניית העונש ובכללם: הערכים המוגנים, מידת הפגיעה, הנסיבות של ביצוע העבירה, ענישה נהגת, סטייה לצורך הגנה על שלום הציבור, או שיקולים בתוך המתחם כהרתעת הרבים, והפער בין העמדות לא אחת הינו פער המלמד על השוני המובנה ועל נקודות המוצא השונות.

27. זאת ועוד, קביעות סוציאליות אינן בהכרח פרי חקירה רחבה על ידי חוקרי שטח לאורך זמן בעדויות קשת משפחתית רחבה, בשל מצוקת משאבי זמן וכוח אדם. פסיקות בתי המשפט אינן מנחות או מחייבות את שירות המבחן. הוא אינו בוחן המלצותיו לאורן אינו מצוין דבר בהקשרן, ואף המלצותיו אינן מחייבות או מנחות את בית המשפט, שנוטה לא אחת לראות בהן בדיקת סממנים תחתיו. שירות המבחן מציג הערכות עתיד ומנתח עבר והווה, מבקש הוא להכיר נפש האדם. עובדים סוציאליים מסורים, נדרשים ולא בידם להעמיק לאורכם ורוחבם של חיי נאשם, משפחתו, אישיותו בכלים מקצועיים של מומחים, הצצה בזכוכית מגדלת לאמיתת נפשו פנימיותו בהערכת סיכונים של כל נאשם וסבורני כי הותרת רכיבי הענישה בידו כאילו היו מתחם הענישה שיש לקיים בהקשרו ועל בסיסו את תיקון 113 או כתוצאה סופית שיש להתקרב אליה מהסוף להתחלת שיקול הדעת המובנה בענישה - טעות היא. לא כך ניתן למגר פשיעה, לקבוע נורמות חברתיות בראייה רחבה, לשמור או להציב במסגרת עקרון הגמול את האינטרס הציבורי במאבק בעבריינות בתחומים השונים.

28. יושם אל לב, כי שירות המבחן הוא חלק אינטגרלי ומיסודו של **משרד הרווחה**. בבסיס הקמת השירות התכלית השיקומית, הראיה האינדוידואלית של היחיד והבחינה הסוציאלית. על בית המשפט מוטלת החובה לראיית התמונה הרחבה הכוללת גם את האינטרס הציבורי, ומיגור פשיעה בצמצום תופעת האלימות הקשה, וגם תופעת האלימות בכלל בחברה הישראלית. סטירות לאדם מבוגר ולא צעיר, מחייבות איזון שבעת הזו נוטה להצבת האינטרס הציבורי לנגד עיניו של בית המשפט, גם כאשר ישנן נסיבות המצדיקות הקלה בעונש באופן יחסי.

29. משרדי הממשלה המופקדים על **האכיפה** אינם משרד הרווחה. **המשרד לביטחון פנים ומשרד המשפטים**, עם **הגופים המשפטיים** אמונים על מיצוי חקירה, פתיחת הליכים פליליים והבאת הכול לשיקולי ענישה הולמת בהתאם לתיקון 113 לפתחו של בית המשפט בסופו של הליך. אין זו מלאכה קלה עד הגיעו של תיק ראייתית לבשלות רגע קביעת העונש לאחר ההרשעה. בית המשפט מחויב לבחון בין יתר השיקולים גם את הרתעת הרבים, צמצום תופעות עברייניות, והגנה על אוכלוסיות חלשות מטבען, הפיצוי הכספי, או ההתחייבות הכספית או צו מבחן ספק יצלח מטעמי כדאיות עונשית ושעות תרומה מדלגים על העיקר החסרה מן הספר - הנורמה המרתיעה. הרישום המרתיע - "הבקשיש" לא יציל קשיש "ההרתעה" - כן, ההרשעה - כן. בעבירות שיש בהן קרבן עבירה

שהובא לכדי כאב והשפלה שחוזה אדם בעקבות אלימות כלפיו, לרבות פגיעה בביטחונו העצמי, שמו הטוב כאשר אלו ללא פגיעה קשה גורמים לזלזול בדרגת החומרה. הזילות שעלולות "הסטירות" להיתפס לנוכח תיקים חמורים ביותר הוא זרע כיליונו של המאבק באלימות. חברה שנכווית ברותחין חייבת להיזהר בצוננין. להיזהר ולהזהיר - בהרשעה גם על שתי סטירות לפניו של מבוגר- פניה של החברה. חברה אלימה היא חברה בה סטירות לפניו של אחר אינן להרשעה.

30. האינטרס הציבורי, גובר ולא ניתן לפסוח על ההרשעה שהיא ביטוי לפגיעה בערכים המוגנים שרחוקה הדרך עד יהיו מוגנים, וודאי לא יהיו מוגנים ב"אי הרשעה" או "ביטולה". לפיכך, באיזון בין השיקולים השונים, **הרשעת הנאשם תיותר על כנה.**

דין- קביעת מתחם העונש ההולם

31. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה, ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, ומידת האשם של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: **הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.** (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין).

הערכים המוגנים:

32. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם שלמות הגוף והנפש, ובתוך כך האוטונומיה של האדם שיוכל להלך באופן חופשי בכל מקום בארצנו מבלי שיותקף או יפגע.

33. בית המשפט העליון שב וקבע, כי יש להטיל ענישה הולמת על כל המעז להרים יד על זולתו, כאשר האלימות גואה בחברה הישראלית, ונראה כי מכרסמת בה כל חלקה טובה:

"יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי כי ידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשתית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח" (ע"פ 7555/11 פלוני נ' מדינת ישראל).

יפים בעניין זה דבריו של כבוד השופט ג'ובראן מבית המשפט העליון במסגרת ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חירות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי משפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. חברתנו הפכה להיות חברה אלימה ותרומתו של בית המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים ... שישקפו ערכים של גמול והרתעה".

מדיניות הענישה הנהוגה:

34. בחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** מלמדת על קשת רחבה של ענישה, כאשר סוג העונש ומשכו תלוי באופי האלימות, תדירותה, תכיפותה, עוצמת הפגיעה ונסיבות ביצוע העבירות. כל מקרה לנסיבותיו. קיימת פסיקה ממנה ניתן לגזור אמת-מידה עונשית הולמת, כמפורט להלן:

א. ברע"פ 3681/19 **שבתאי נ' מדינת ישראל** (13.6.19) - הנאשם הורשע בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שתקף את המתלון, הכה בחוזקה בראשו של המתלון, הפיל אותו על הרצפה והכה בו באגרופים ובעיטות בפלג גופו העליון. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלון כאבים בראש ובצוואר, סימנים אדומים וסחרחורות על הנאשם נגזרו **חודש מאסר לריצוי בעבודות שירות**, מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלון. הערעורים שהוגשו לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

ב. בת"פ 56934-05-21 (ת"א) **מדינת ישראל נ' אברהמוב** (7.7.22), הנאשם הורשע בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בכך שלאחר שהמתלון חנק את הנאשם בצווארו ודחף אותו תקף הנאשם את המתלון במספר אגרופים בפניו, כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון חבלות של ממש בדמות שברים בארובת עין שמאל. על הנאשם **נגזרו צו של"צ בהיקף של 200 שעות, מאסר מותנה**, פיצוי כספי למתלון והתחייבות כספית.

ג. בת"פ 54678-03-19 (ת"א) **מדינת ישראל נ' נאסר** (12.1.21), הנאשם הורשע בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בכך שתקף את המתלון באגרופים בפניו לאחר שהמתלון שפך מים לכיוון הנאשם, קילל אותו ודחף אותו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון חבלות בדמות שברים בעצמות האף, גשר אף נפוח, ארובת עין שמאל נפוחה ושטף דם סביבה, המטומה סגולה תת עורית וכן שריטות באזור הפנים. **על הנאשם נגזרו מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלון.**

ד. בת"פ (תל-אביב) 44544-01-18 **מדינת ישראל נ' בר נתן** (2020), נאשם הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. בהתאם לעובדות, תקף הנאשם את המתלון בכך שדחפו בפניו תוך שאחז קסדת אופנוע בידו. כתוצאה מהתקיפה, נגרמה למתלון חבלה של ממש בדמות

דיפורמציה לשמאל באפו וכן חתף באף. באותן נסיבות, איים הנאשם על המתלונן בפגיעה בגופו בכך שאמר לו: "אני אפוצץ לך את הפנים". **בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לצד צו של"צ ועד למאסר בן 12 חודשים לצד ענישה נלוות.** בית המשפט לא מצא מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם וגזר על הנאשם, **עונש של צו של"צ בהיקף של 100 שעות לצד ענישה נלווית.**

35. בחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות:

א. בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה לקחתי בחשבון כי המעשים לא בוצעו לאחר תכנון, אלא באופן ספונטני, עת נפגשו המתלונן והנאשם בכניסה לישוב בו שניהם גרים, ונתגלע וויכוח על רקע, תביעה אזרחית שהוגשה על-ידי המתלונן כנגד אשתו של הנאשם, שנתיים קודם.

ב. אין מדובר בתקיפה ברף הגבוה, לא היה כל שימוש בכלי או כל פגיעה בפועל או חזרה על הפעולה.

36. **מכל המפורט לעיל, עולה כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות המתוארות של העבירה במקרה דנן בנסיבותיו, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לצד צו של"צ ועד למאסר בן 12 חודשים לצד ענישה נלוות.**

גזירת העונש ההולם בתוך המתחם

אין בית המשפט סבור כי יש לסטות מהמתחם שהרף הנמוך שלו נמוך מספיק כדי לאפשר שיקול דעת בהולם ובראוי במסגרת תיקון 113, והאינטרס הציבורי שאף הוא לעיני בית המשפט, ובאמירות של בית המשפט לא אחת בעבירות האלימות, נראה נכון לשקול הקלה בעונש אך לא להימנע מהרשעה שאם לא כן, מה לי הכא ומה לי אותם מאות ואלפי מקרים של תקיפות סתם שבכולם תתבקש בקשה לאי הרשעה, המלל גבוהה גבוהה וההרתעה - אין.

37. בחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה:

א. **פגיעת העונש בנאשם ומשפחתו**, לרבות בשל גילו 37, נשוי ואב לתינוק בן 7-חודשים, נעדר עבר פלילי.

ב. הנאשם בעל עסק פרטי מפרנס, את אשתו וילדו.

ג. **הנאשם, קיבל על עצמו אחריות** באופן חלקי הודה בהזדמנות הראשונה על מעשיו ובכך חסך זמן שיפוטי יקר.

ד. **חלופי הזמן** - מהאירוע ביום 11.7.21 ועד היום כשלוש וחצי שנים, מצדיק התייחסות מקלה ברכיבי הענישה בתמורות בחיי בני הזוג ופרנסתם לתכלית הענישה. עדיין - יש לזכור כי מדובר בסטירה פעמיים, לפניו של אדם מבוגר. כתב האישום מתוקן לפיכך, כמצוות המחוקק אין העבירה חמורה מזו שלפנינו, אך טענות הצדדים בהקשר לאדם מבוגר, יכולות להישען על תמונת הנזק וההבנה שאין מדובר באדם צעיר. לא בהכרח שכל תיקון של סעיף עבירה לעבירה מופחתת בחומרתה מוחקת את נסיבותיה, אלא שהגם שלא צוין הגיל של קרבן העבירה, עדיין בסופו של יום, ניתן להסיק כי מדובר בשתי סטירות בפניו של אדם מבוגר.

38. הענקתי משקל גם לתסקיר שירות המבחן אשר ציין כי לא מדובר באדם בעל דפוסי התנהגות עבריינים או אלימים. השירות המליץ על צו מבחן וצו של"צ בהיקף של 140 שעות - רכיבים שיקומיים טיפוליים, לטובתו של הנאשם, אלא שפגיעה והשפלה לקורבן עבירה, מחייבים מעבר לכל האמור, פיצוי וקנס וכן שמירה בת מימוש גם בהרתעת היחיד והרבים כלפי כלל הציבור והנוטים לזלזל בסטירה לפניו של אדם מבוגר בעונש צופה פני עתיד. החברה לא נוטלת סיכון. תושביה כבר מצויים בו. האלימות גואה. טרם קיבלה סטירה. כל אמירה כל תגובה ברחוב מסכנת המעורב בה בפגיעה. לא ניתן להציב שוטר בכל פינה ואירוע שבגלוי או בסתר.

39. נתתי משקל להעדר הסתבכות הנאשם עם החוק לפני האירוע הנקודתי היחיד ואף אחריו, ולחלופי הזמן שגם הוא מבחן מעשי שיקומי. לא בכדי גם שירות המבחן המליץ על שעות של"צ וזאת בהתאם לגישתו השיקומית ומבחינתו גם ביטול הרשעה, אלא שבית המשפט אליו נשואות העיניים והתקווה לשיפור פני החברה, ותחילתו של מסע זה הוא בהרתעת הרבים תוך התחשבות גם בהיבטים אישיים משום שתופעה לא ממגרים ברחמנות יתרה. האצבע המאשימה מחייבת גם את בית המשפט כאשר לפניו תופעה, זילות, והחובה ליצור את התודעה המתאימה, דין סטירה אמנם אינו כדין פגיעה, אך זרע האלימות החברתית מתחיל בחציית הגבול תוך פגיעה בגופו של אדם.

40. כפועל יוצא לא מצאתי נימוקים לחרוג לקולא או לחומרא מהמתחם שקבעתי, אך יש לקבוע העונש ההולם ברף הנמוך אך לא התחתון וזאת לאחר כל ההקלות ושיקול הדעת לקולא באיזון כלפי מטה במשקלים אותם ראה בית המשפט.

41. לאור כל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי ראוי להטיל על הנאשם עונש המצוי ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם.

42. משכך, לאחר ששקלתי כלל השיקולים לעיל, לחומרה ולקולא, גוזר אני על הנאשם העונשים הבאים:

א. צו לביצוע 140 שעות של"צ, שירות המבחן ישרים את בניית תוכנית השל"צ בתוך 45 יום ויציגה לאישור בית המשפט.

ב. צו מבחן למשך שנה, אשר במהלכו ישתתף הנאשם בסדנא טיפולית בתחום האלימות.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך תקופת תנאי של שנתיים מהיום. מאסר זה יופעל אם הנאשם יעבור במשך כל תקופת התנאי עבירת אלימות לרבות איומים.

ד. פיצוי למתלונן בסך: 3,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 2.2.25 .

ה. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית בסך של: 5,000 ₪ שלא יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירת אלימות מכל סוג שהוא לרבות איומים. ההתחייבות תוצהר לפרוטוקול.

ו. בית המשפט נמנע מלהטיל הקנס בעת הזו במיוחד בהיות הנאשם חקלאי באזור העוטף וזאת גם כדי העמדת הפיצוי בפרק זמן קצר בתוך 3 ימים לבקשתו .

את הקנס ניתן לשלם באחת מהדרכים הבאות החל מעוד 3 ימים :

- תשלום בכרטיס אשראי באמצעות האתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה .
- תשלום בשירות עצמי באמצעות מוקד שירות טלפוני של מרכז הגבייה, בטלפון שמספרו *35592 או, 073-205-5000.
- תשלום במזומן בכל סניף של בנק הדואר, בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת שוברי תשלום).

פרוטוקול זה יועבר לידי שירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי באר שבע בתוך 45 יום .

ניתן היום, א' שבט תשפ"ה, 30 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.